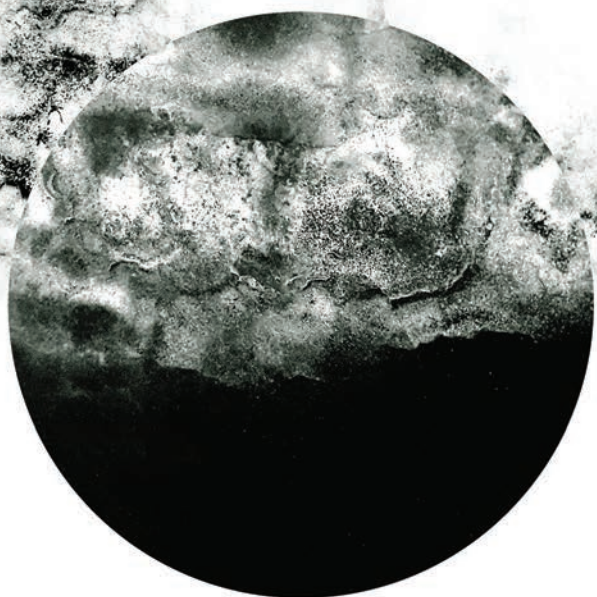

CĂRȚILE • ARVEN

BĂȘICA LUMII
ȘI A NE' LUMII

Flavius Ardelean

EDITURA
HERG BENET

BĂȘICA LUMII ȘI A NE'LUMII

MIASMA #2

FRAGMENTE DIN CARTE

© 2017 Flavius Ardelean
© 2017 Editura Herg Benet

Această carte este o operă de ficțiune. Asemănarea cu personaje, locuri sau evenimente reale este fie întâmplătoare, fie presupune o intenție artistică din partea autorului. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Cărțile Arven: un trademark
Editura Herg Benet
Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București
România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Copertă și ilustrații: © Ecaterina Gabriela

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARDELEAN, FLAVIUS
Bășica lumii și a ne'lumii / Flavius Ardelean. - București :
Editura Herg Benet, 2017
ISBN 978-606-763-120-3

821.135.1

Tipărit în România

BĂȘICA LUMII ȘI A PE' LUMII

MIASMA #2

UN ROMAN DE
FLAVIUS ARDELEAN

HERG BENET
PUBLISHERS

CĂRȚILE • ARVEN

2017

„Miasma este un regal al visceralității labirinturilor suprapuse, una dintre cărțile de căpătâi ale firilor purgatoriale. Mai mult decât orice, în Miasma, Flavius Ardelean scrie despre lumi populate cu oameni dependenți de poveste.”

(MARIUS MIHEȚ, *România literară*)

„La Flavius Ardelean nesiguranța aflării între viu și mort, între Lume și ne’Lume – în, probabil, cele mai frumoase pagini despre descompunere scrise la noi după ’89 – capătă o ideologie proprie.”

(CĂTĂLIN BADEA-GHERACOSTEA, *Observator cultural*)

„Flavius Ardelean scrie în Miasma despre lumi alternative până dincolo de multivers, o fabulă a deghizării grotescului în sublim și invers.”

(MARIUS MIHEȚ, *Suplimentul de cultură*)

„Aducînd laolaltă imaginativitate, idei, virtuozitate narativă, intuiție a umanului și, poate, a unei dimensiuni ce transcende umanul, cărțile acestui autor ies din sfera prozei leneșe, a conformismului „mainstream”. Sînt cărțile unui profesionist al genului fantasy – sau, și mai exact, „dark fantasy” –, prea puțin abordat la noi, și, de fapt, ale unui profesionist al prozei pur și simplu. A nu se aplica, în cazul de față, eticheta „paraliteraturii”!

Căci – indiferent de „gen” și dincolo de orice fel de prejudecăți de „gen” – o proză atît de bine scrisă cum este aceea a autorului în discuție se definește, înainte de toate, ca literatură, fără nici un prefix mai mult sau mai puțin minimalizator.”

(BIANCA BURȚA-CERNAT, *Observator Cultural*)

FLAVIUS ARDELEAN s-a născut la Braşov în 1985. Este scriitor, traducător și manager cultural specializat în industria de carte. A studiat management editorial (Oxford), management cultural (Ludwigsburg) și studii europene (Cluj-Napoca) și a lucrat în domeniul editorial în România și Marea Britanie. A debutat în 2006 în revista *Familia* și în volum șase ani mai târziu cu romanul „Îmblânzitorul apelor” (Casa de Pariuri Literare). Este autorul a cinci romane și două volume de povestiri, toate apărute la editura Herg Benet, pentru care a primit două premii Tiuk! și un premiu Vladimir Colin pentru proză scurtă fantastică. Romanul său de debut a fost nominalizat în cadrul *Festival du Premier Roman* din Chambéry, Franța, iar Flavius Ardelean a fost nominalizat de două ori pentru premiul *Tânărul Prozator al Anului*, în cadrul *Galei Tânărului Scriitor*, București, pentru cărțile sale din ciclul „Miasma”. A tradus romane din germană și engleză pentru editurile Millennium Books, Paladin și Herg Benet. În prezent locuiește în Italia și lucrează în domeniul editorial.

Din ciclul *Miasma* mai fac parte romanele „Scârba sfântului cu sfoară roșie” (*Miasma #1*) și „Miasma. Tratat de rezistența materialelor”.

prietenului meu,
Alexandru Voicescu

*Mundus vult decipi
ergo decipiatur*

Un muget gros, lăptos, străbate timpul fără scurgere și locul fără împlinire din miezul Grădinii, când toți Cei Dintâi își vâră degetele în pânțele lor și smulg. De dincolo de toate Tapal urlă. Cei Dintâi, cu mâinile mânjite de tot ce e mai sfânt în ei, scurmă, trag și smulg și, iată, scot măruntaiele lor la lumină, întorc carnea pe dos, mută oase ce erau, până de curând înăuntru, și își îmbracă trupul firav de nervi și vene, glande și prașuri într-o carapace tare, pentru că e o nouă zi. Nu e durere, nici chin, e doar tristețea unui nou rășărit, când Cei Dintâi se întorc pe dos lângă Fântână și își varsă umorile în apa cristalină, înnegrind-o. Cei Dintâi se uită adânc în apa neagră, iar privirile lor străpung pelicula uleioasă, străbătând firmamentul celor din Lume ori din ne'Lume, gândindu-se la odihna ochilor oamenilor și ai ne'Oamenilor și la veghea celor din pre'Lume și post'Lume, uitând cu desăvârșire de bieții rătăciți din întru'Lume. De dincolo de toate Tapal urlă și Cei Dintâi fac astfel timpul să se scurgă. E o nouă zi și în Grădină; Cei Dintâi, ceva mai triști acum, ceva mai grei acum, purtând povara trupului întors pe dos, stau lungiți ori atârnați, ghemuiți, ori îmbrățișați în jurul Fântânii, care, nefind loc, nici timp în Grădină, e toată plămădită doar din cuvintele Fântânarului, nimeni altul decât ghidușul CelMar, cel dintâi chițibușar, care, iată, n-are stare, ci bâzduc, și, tot șoptind în același timp

fântânăfântânăfântânăfântânăfântânăfântânăfântână și
CelMarCelMarCelMarCelMarCelMarCelMarCelMarCelMar
într-un singur lung fCâenltMâanrăfCâenltMâanră-
fCâenltMâanrăfCâenltMâanrăfCâenltMâanrăfCâenlt-
MâanrăfCâenltMâanră, o clădește ba colțuroasă, picurată
în mozaicuri albastre și albe, ba netedă și alunecoasă, pur-
tând caverne unduioase în care apa neagră (noaptea de din-
coace de toate) alunecă asemenea unei vietăți transparente,
ba o coboară în pământ, pulsând în ritmul inimii sale, stâr-
nind ceruri-ceruri pe suprafața apei și nori de furtună în
Lume și-n ne'Lume. În pre'Lume și-n post'Lume e senin, o
știe, dar de întru'Lume nici că-i pasă. Zemlia, Cel Dintâi
agricultor, gâdilat de spicele ce cresc acum pe interiorul său,
se înalță și se scutură în el, fiind amețit de tufele parfumate
din pânțele, stânjenit de stejarii ce până mai ieri îi creșteau
pe umeri, dar care acum îl împung în locul în care ar fi tre-
buit să-i fie inima și îi atârnă pe afară, printre coaste crăcă-
nate, așadar, Zemlia râde și molipsește și pe uriașul Pisc, zis
și Ciutură, Cel Dintâi cu pietrele, care, cu o mână căuș în
apa neagră (lună dincoace de toate), râde de se zgâlțâie lan-
țurile muntoase-n el; din el se aud tunete, când munții, neo-
bișnuiți să atârne cu capul în jos, își izbesc picurile unele de
altele, sfărâmă pietre, pornesc avalanșe pe din dos. Râde
Ciutură, dar nu știe de ce râde, și nu-i ușor să râdă, căci, ca
să râdă, Cei Dintâi trebuie să o facă printre cuvinte, de pil-
dă Ciutură, adică Pisc, vâra râsul său molipsitor între Pisc și
lună și, din gura lui întoarsă pe dos, se aude cam așa:

lPhuianshăcalPhuianshăcalPhuianshăcalPhuianshăcalPhuianshăca, ceea ce sună ridicol și molipsește și pe Uku, Cel Dintâi care iubește și se iubește, pe care îl cheamă pe de-a-n-tregul Ukuthanda, dar care, prea obosit de la atâta pipăit, adoarme mereu înainte de a duce la bun sfârșit numele său și care, între Uku, iubire și cârâitul pașnic al sforăitului său, trebuie acum să vâre și râsul, ca să nu mai spunem de than-da, urlat din când în când la trezire. Dar cum face Ukuthanda lângă Fântână când încearcă să și râdă, să și fie, să și facă, să și doarmă, e greu de spus, trebuie simțit, e râsu-plân-su-n Lume și-n ne'Lume, când iubești și suferi și parcă n-ai mai iubi ca să nu mai suferi, dar tot iubești că trebuie, om ori ne'Om, să simți și tu ceva. Atunci Ukuthanda, Cel Dintâi ce pipăie și se pipăie, râde și doarme și e și face, pentru că a luat râsul de la Pisc, care l-a luat de la Zemlia, care, fiind pământ, poate să fie și doar să fie, să facă fiind, fără să trebuiască să dea cuiva socoteală. Dar iată că, deodată, cuprinși de neliniștea îmbătătoare a zâmbetului, alunecând încet spre buza surâsului și privind în jos în hăul râsului, cad toți Cei Dintâi în hohot și râd, râd, râd de se zdruncină Grădina și coloanele ținute în loc de cuvinte și cupolele arcuite-n vorbe noi și vechi. Râd de se cutremură podeaua din marmura cuvintelor și se zgâlțâie Fântâna, și, iată, un picur de noapte se scurge pe jos, dând găuri prin care pe bătrâna Mara care râde, Cea Dintâi cântăreață, o trage curentul. Biata Mara trebuie acum nu doar să cânte și să fie, ci și să râdă, să tușească și să strănute, iar, în clipele în care o face, muzica din

ea tace și pesemne că e trei ori patru dimineața în Lume și în ne'Lume, când totul e atât de tăcut, încât îți auzi cele mai tainice gânduri, pe care e mai bine, mereu mai bine și mai înțelept, să nu le știi. Zăpăcită-i și Felima, Cea Dintâi cu focul, toată numai scrum și cărbune pe dinăuntru, și Albarena, Cel Dintâi păstrător și dătător de vorbe, lungit pe un divan din buchi, pune în brațele Sallarinei, Cea Dintâi cu frica și curajul, râsul violent, cu poftă, mângâind struguri și sorbind vin. Râd toți Cei Dintâi în Grădina fără loc și fără timp, întorși pe dos pentru o nouă zi, râd și se bucură, râd și se zăpăcesc, râd și plâng și iar râd, strănută, tușesc, sforăie și râd, trag vânturi și sorb și cântă și iar râd, râd mult cu miezurile pe afară, fiind ei, doar ei, care sunt și nimic altceva, de la Ciutură cu pumnul lună până la Albarena, cel care știe cele mai multe cuvinte acolo, în Grădina dintre dincoloul lui Tapal și dincoacele Lumii și al ne'Lumii, același Albarena care, căutând să vâre, cam vanitos, un nou cuvânt între Albarena, poveste și răs, alege pe unul care nu a mai fost rostit de prea multă vreme, ba poate chiar niciodată. De unde l-a scos, Cei Dintâi n-au habar și, speriați, se opresc. (...) (...) (...) Parcă nici unul dintre Cei Dintâi nu mai ține minte să fi fost vreodată liniște în Grădină, dar iată că e. Așa află și ei (deși poate știau, dar au uitat) că prin Grădină bate un vânt-cuvânt arcuit pe o notă muzicală, încropit în șoaptele brizei care scurmă îndelung, nemărginit nici de timp, nici de loc și care spune doar vvvvvvvâââââââânnnnnnntttttt și care, acum, în liniștea Grădinii și în clipocitul apei din

Fântână, le ciufulește părul și bărbile, înfiorându-i. Ei sunt Cei Dintâi, care, în afară de a vorbi, nu prea fac mare lucru, pentru că asta – să vorbească – e chiar cel mai însemnat lucru. Ce le mai rămâne acum de făcut, acum că tac? Poate, mai întâi, să vadă de ce au tăcut. Îndată își mută privirile pe Albarena, Cel Dintâi păstrător și dătător de cuvinte, cel care în Lume și-n ne'Lume fură vorbele cu prilejul vreunui lapsus, pentru că, știe el mai bine, e nevoie chiar de acele cuvinte altundeva, în pre'Lume, sau în post'Lume, ori poate chiar în întru'Lume. Așa și atunci și acolo (deși nu există nici un atunci și nici un acolo) le-a luat tuturor Celor Dintâi cuvintele, dar nu pentru că ar fi avut altcineva altundeva trebuință de ele, nu, ci doar de uimire și spaimă la întâlnirea cu noul cuvânt, care unor urechi le pare că sună a scandal, iar altora a împăcare, și e multă zăpăceală și nedumerire în Grădina Celor Dintâi. În tăcerea gâtlejurilor, gurile se usucă și încep a tuși, stârnind cutremure dincolo, ridicări și prăvăliri de pământ, valuri uriașe și vânturi năprasnice. Încep a plânge de teamă, că de speriat e cuvântul cu două fețe, și potopul mătură vieți dincolo, curăță și udă, Zemlia tace și câmpuri se usucă, flori se scutură în glastre, Ukuthanda tace și dincolo se pornesc războaie, frați vără zâzanie între ei, prieteni își scuiță unii altora obraji, toți tac și totul doare. Dar micuța Sofiatana, Cea Dintâi cu întrebările și căutărilor, îndrăznește și-l întreabă pe Albarena cum se pronunță mai bine, ba poate chiar corect, cât se poate de corect, atât de corect, că dincolo de el nu mai e nimic corect, și Albarena, încă sprijinit

într-un cot, dar fără Sallarina lipită de pieptul său, privind în jur și neînțelegând, mai rostește o dată cuvântul și urechile unora pricep scandalul, iar urechile altora împăcarea și, când unii zâmbesc, alții se încruntă, de nu mai înțelege nimeni nimic. Văzând de la mica Sofiatana că se poate, încep cu toții a îndrăzni și întreabă, descos, întorc cuvântul pe toate părțile și, vai!, câtă groază în a întoarce un cuvânt pe toate părțile, câtă spaimă pe Cei Dintâi în fața acelei crunte ambivalențe, câtă neîncredere în mânăuirea cuvântului, în timp ce-l întorc ca pe un pește mort pe o masă de pescărie, când așa, când așa, scormonind prin el după o șină a spinării. Și, tot făcând asta și tot rostind cuvântul, care cum îl aude și unde crede că trebuie să se așeze accentul, încep să se simtă straniu, ca și cum ar fi singuri, deși văd bine că nu-s, că stau cu toții împreună în jurul Fântânii, dar cumva singuri și triști și încordați și înfoiați, făcând ceva ce nu știu cum se cheamă (poate doar Albarena să știe, dar e pățit), dar despre care, dincoace de Cei Dintâi, omul și ne'Omul, pre'Omul și post'Omul, poate chiar și întru'Omul – cine poate spune? –, știu bine că se cheamă ceartă. Îndepărtându-se, fiind încă lipiți, aleg să nu mai stea – fac un pas unul într-o parte, înșpre ceea ce crede a fi pronunția corectă a temutului cuvânt, altul în cealaltă parte, după crez și încercare, șpre pronunția sa corectă, unul așa și altul pe dincolo, până când se adună ciorchini în două grupuri, față în față, fiind astfel limpede că sunt două și doar două feluri de a rosti cuvântul. Pașii (șoptind: pașiapașiapașiapașiapașiapașietc.) nu încetează să

îndepărteze pe Cei Dintâi de frații lor și de Fântână, pași-pași, tot mai mulți și mai mulți, până când Cei Dintâi nu mai sunt decât puncte mici în depărtare, iar Zemlia, ca sprijin, plămădește orizontul și se minunează și mai face și pământul și se minunează și mai tare, când vede că ceilalți aleg să coboare în glia moale, bulgări-bulgări de confuzie, și să dispară, pași-pași, până când, uitându-se cu toții în jur, nu mai recunosc nimic: nici Fântâna nu mai e, nici Grădina nu mai e, și nu pricep nimic din jur, fiind, poate, în Lumea ori ne'Lumea de care acum aparțin și ei și pe care, așa se spune, chiar ei o fac. Sunt pustii tărâmurile, fiind toate în același timp și parcă în niciun timp, fiind toate în același loc și parcă în niciun loc; așa că se așază. Triști încearcă să-și amintească cum au ajuns acolo, dar prea multe nu mai știu nici ei, Cei Dintâi care se tem ca nu cumva să fie cei de pe urmă, și doar umbra și bănuiala unei discordii le mai stârnește câte ceva în memorie. De undeva, de departe, un muget se pornește (cumplit, lung și de toate fărâmițător) și de asta își amintesc și îndată sar în picioare și își vâră degetele în pânțele și străpung cu unghiile pielea rozulie sau neagră, înfig degetele în straturi de unsoare și-n mușchi, cuprind în pumni măruntaiele – parcă niciodată nu a fost atât de dureros! – schimonosindu-și chipurile sluțite și trăgând de mațe afară, prăvălindu-și mijlocul pe pământul murdar, la picioare cu unghii negre și cu noroi întărit între degete. Durerea fiind prea mare, prea nouă, cad, se zvârcolesc a chin și mor. Moartea – ceva atât de nou pentru ei și, totodată, atât de ultim. Dar cei

câțiva care au zăbovit, privind îngroziți la grămezile de carne învinețită, mirosind duhorile pântecelor dezgolite, pipăind spasmale mușchilor descărnați și gustând din sângele amestecat cu praf, stau locului și iau aminte la lepădarea sfințeniei și întâietății lor și printre ei este și Sallarina, care, ceva mai târziu (acum că are timp), are să coboare în puțul lui Albarena (acum că are loc), de unde, și mai târziu, are să urce și sfântul Nifa din cetatea Albarena, încruntându-se spre zări luminoase, întărit în căutarea Primului Cuvânt ce niciodată n-a fost doar unul singur, ci două deodată. Toate acestea se petrec într-o singură clipă și totuși niciodată, într-un singur loc și nicăieri, iar Tapal încă mai muge și urlă în vidul în care toate se pierd și toate se caută.

PRIMA PARTE:
BARTHOLOMEUS

TRISTEȚILE CELE MAI CUMPLITE,
CELE CE IZVORĂSC DIN IUBIRE ȘI CARE,
DEȘI TE OMOARĂ, NU TE LASĂ SĂ MORI

Era una dintre acele nopți în care Palma se trezea din somn pentru că-i auzea numele șoptit prin jurul casei. Somnul fără vise îi fusese singura binecuvântare a acelor luni, de când îngropase în grădina din spatele casei oasele scumpului său iubit, Bartholomeus. Dar, de la un timp, până și somnul fără vise îi era tulburat de acele șoaapte stranii care, până să le cuprindă și să le deslușească, se topeau în lumea din jur și totul îi părea făcut din murmure: patul pe care dormea pârâia șoptind, curentul de pe sub uși șuiera șoptind, vântul de dincolo de geamuri frământa frunzișul șoptind. De îndată ce se trezea, Palma era din nou cuprinsă de groaza și sfârșirea ce trăiesc în tristețile cele mai cumplite, cele ce izvorăsc din iubire și care, deși te omoară, nu te lasă să mori. Noapte de noapte, Palma străbătea camerele și holurile casei ca o fantomă, pășind încet, pe vârfuri, printre paturile surorilor și oprindu-se pentru câteva clipe în dreptul ușii tatălui, care sforăia scrâșnind din

măsele în somnul său de om care și-a văzut toate necazurile măcinându-se-n trai. Palma ar fi vrut să știe cum se făcea că ea nu putea să-și îmblânzească durerea do-
rului de omul său.

Ca de fiecare dată când era trezită-n șoaptă, Palma se îmbracă și ieși în toiul nopții în fața casei. Se uită pe uliță în jos și-n sus: casele zăceau scufundate-n beznă ca bolovani imenși la marginea pădurii, greierii vibrau nepăsători, câte o pasăre flutura din aripi prin coroanele copacilor. Vântul trecea pe lângă ea ridicându-i pletele și zăpăcindu-i cămașa de noapte. Picioarele i se încălziseră brusc – se uită în jos și văzu pisica încolăcită în jurul gleznelor sale. O ridică și o mângâie; pisica torcea și se pregătea să adoarmă chiar acolo, în mijlocul uliței, dar Palma o împinse ușor și se întoarse în casă. Mâța sări pe gard și, uitându-se spre podul casei, miaună înfoindu-se:

— Știu, Scamă, știu, zise Palma și o mângâie.

Palma trecu pe lângă casă și intră în grădină; prin fața ei, fugindu-i din cale, lighioane de tot felul ce ațipiseră peste noapte-n iarbă o rupseră la fugă în toate direcțiile. Pașii Palmei trezeau ograda. O bufniță clipi prin întuneric, stârnită de foiala dimprejur. Palma merse în fundul curții și se lăsă în genunchi în fața unei pietre pe care scrijelise chiar ea cândva cu dalta un simplu cuvânt:

BARTHOLOMEUS

Se ghemui apoi pe pământul răcoros și umed și închise ochii. De când murise Bartholomeus, mormântul

său era singurul pat pe care Palma mai putea visa și tânăra venea deseori să adoarmă pe pământ, chiar și iarna, cu capul pe perna tare a pietrei, relieful numelui iubitului trasând forme în tâmpla ei, dungi a căror dispariție peste zi o regreta mereu. Și-ar fi tatuat cu drag numele lui Bartholomeus pe tot trupul, i-ar fi fost cu drag piatră de mormânt. Ba chiar, își spunea deseori ca să adoarmă pe mormântul său, ar fi ales cu drag să moară în locul lui.

Căzu în somn ca în moarte și, în vis, îl văzu pe Bartholomeus plimbându-se prin grădină. Nu era nici zi, nici noapte, ci un al treilea soi de existență, ca și cum Lumea avea trei laturi și-n acele ore totul era posibil. Îl privea cumva din mormântul lui, își scotea bulgări de pământ din ochi, ba nu, ochii îi erau bulgări de pământ, rupea din ei și arunca tot mai jos în groapă. Îl vedea frământându-și palmele prin ogradă: avea din nou carne și piele și dinți și păr și unghii și ochi și ambiții și frământări și bucurii și tristeți; era din nou om. Încercă să strige, dar bulgării din ochi îi căzură prin cerul gurii scobit și o amuțiră. Dintr-odată Palma mai simți pe cineva în grădină și se sperie; nu vedea pe nimeni, dar avea oribila senzație că acea a treia prezență era acolo, mereu în spațele lui Bartholomeus, ferită de privirile ei și nebănuită de el, făcând mereu aceiași pași ca el, oprindu-se când el se oprea, silueta ei mascată de silueta lui. O trecură fiori scârboși și se trezi. Scamă o găsisse și se cuibărise în brațele ei pe mormântul lui Bartholomeus; de frica ei,

SFÂRȘIT
FRAGMENTE DIN CARTE

www.hergbenet.ro

CĂRȚILE ARVEN
Marcă a Editurii Herg Benet

Bun de tipar: aprilie 2017. Apărut: 2017.
Editura Herg Benet, Str. Aurel Vlaicu nr. 9,
sector 2, București, România.
Comenzi: vanzari@hergbenet.ro

Continuarea romanului "Scârba sfântului cu sfoară roșie"

CĂRȚILE • ARVEN

ISBN 978-606-763-120-3

9 786067 631203 >

www.hergbenet.ro